

In den omtrek heeft Tiberias geen goeden naam; het heet: de residentie van den koning der vlooiën. Europeanen, die het heilige land een twintig jaren geleden bereisden, sloegen hun tenten gewoonlijk buiten Tiberias op. Thans vindt men er een goed onderkomen in het door een Duitscher bestuurd hôtél Tiberias of in het klooster der Franciscanen. Reizigers van den laatsten tijd kregen van Tiberias een vrij goeden indruk.

Beroemd zijn de heete zwavelbaden der stad. Boven de andere huizen steken de koepels uit van het badhuis. Er is een afdeeling voor vrouwen en een voor mannen. Men daalt niet af in het badwater, maar ligt rondom het bassin, waarin het water, dat bijna kokend heet uit den bodem komt, eenigszins afkoelt en de baders overgieten zich daar het lichaam met het geneeskrachtige vocht.

Na vele overgietingen gaat men, in een deken gewikkeld, rusten in een der vele nissen.

Rheumatiek- en jichtlijders vinden hier baat.

Tiberias moge een merkwaardige Oostersche stad zijn met zijn koepeldaken en palmen, het heeft niet veel wat den Christen, die in Palestina aan zijn Heiland wil herinnerd worden, aantrekt. Hij keert de stad den rug toe en treedt door de resten van een zeer oude poort naar den oever van het meer.

Hier rijzen de herinneringen in overvloed.

De Heiland heeft dit watervlak en gindsche bergen aanschouwd, zooals wij ze nu zien. Zijn oog heeft gerust op den met sneeuw bedekten top van den Hermon, den grooten berg, die machtig uitsteekt boven al de andere bergen en Hij heeft mede-ervaren met den Psalmist: Tabor en Hermon juichen in Uwen naam.

Het meer zelf vertoont nog veel, dat heden nog is als voor 2000 jaren. Zeker, er vaart een stoombootje van het spoorweghaventje Semak naar Tiberias; maar 't gewone verkeer op het water gaat nog in vaartuigen, die het midden houden tusschen een roei-boot en een schip. Booten die met riemen bewogen worden, doch die ook een mast en een zeil kunnen voeren.

Daar varen ze uit, de eene met reizigers, die de ruïnen van

Magdala gaan bezoeken, een andere bemand met visschers, terwijl een derde koopwaren naar de overzijde voert.

Soms ziet men heel een familie uitvaren, de netten opgestapeld in het achterschip.

Er wordt nog veel gevischt in de Galileesche zee, al is het visschersbedrijf niet meer zoo groot als eeuwen geleden, toen een der poorten van Jeruzalem de „Vischpoort” heette, omdat daardoor de uit Galilea aangebrachte visch werd ingevoerd.

Van zulk een boot, als waarmede thans de visschers nog uitvaren, heeft Jezus gepredikt aan den oever van dit meer. En zij hebben geluisterd, deze Galileeërs, die van nature niet ongodsdienstig waren, al werden zij door de Judeeërs veracht als menschen, die niet om wijsheid gaven en ongevoelig waren voor de merkwaardige spitsvondigheid der Schriftgeleerden. Deze Galileeërs dankten met groote innigheid God voor het vruchtbare land waar Hij hen deed wonen. Zij stonden ontroerd voor Zijn grootheid, op de wateren der zee zoo menigmaal aanschouwd. Ook zij hadden eerbied voor Gods wet, maar hielden, bij het volgen der overgeleverde gebruiken, zich aan de eenvoudigste, de meest menschelijke opvatting.

Toen de Heere Jezus onder hen te spreken begon, hebben zij gevoeld: deze rabbi verstaat ons, hij veracht ons niet en zij hebben geluisterd en ingedronken Zijn woord.

Hier aan het strand dezer binnensee, een meer ongeveer 21 K.M. lang en in zijn grootste breedte 12 K.M. breed, riep Hij enkelen, die Hem reeds gevolgd waren, om Zijne discipelen te zijn. Visschers waren het; menschen, die toen hun bedrijf uitoefenden in de open booten, waarop een zeil wordt geheschen of die met roeispanten worden voortbewogen.

Het verbaast ons niet, dat de Heere Jezus visschers riep om Hem te volgen.

Een visscher geeft zijn bedrijf niet gemakkelijk op. Vader moge verdrongen zijn, grootvader op zijn ouden dag een kommervol bestaan leiden, de jonge knaap wil toch weer visscher worden. Een der moeilijkheden bij de droogmaking van de Zuiderzee is: wat te

de betoening van kracht en heerlijkheid, wordt, verworpen, ten oordeel. Dat Evangelie heeft het laatste woord.

* *
*

Van Kapernaüm gaan wij voor een oogenblik het dal in van de Jordaan, dat ligt tusschen de Galileesche zee en het meer Merom.

Halverwegen tusschen deze beide meren ligt de Joodsche landbouwkolonie Rosh-Pinah (de Hoeksteen). Zij is zeer schilderachtig gelegen tegen de berghelling, met een schitterend uitzicht op den Hermon, het meer Merom, de Jordaan en de Galileesche zee. Het klimaat is uitnemend; kostelijk welwater borrelt op uit den grond en in tegenstelling met vele andere kolonies is Rosh-Pinah zeer gezond.

Roemeensche emigranten hebben in 1882 deze kolonie gesticht. Zij legden zich vooral toe op wijnbouw, die echter in Galilea minder goed slaagt dan in Judea, waar men groote wijnkelders vindt. Toen dan ook de Joodsche Kolonisatie Maatschappij, gewoonlijk de Ica (Jewish Colonisation Association) geheeten, deze kolonie overnam, heeft zij dezen bouw opgegeven. Sinds dien legden de kolonisten zich toe op den verbouw van tarwe, gerst en sesamolie. ¹⁾ De vee-teelt bloeit hier en eveneens het kweeken van amandelen. Er zijn enkele sinaasappel- en citroentuinen en duizenden moerbeiboomen. De laatste werden geplant ten bate van de zijdewormenteelt. In het nabijgelegen Safed werd een tijdlang zijde vervaardigd; maar het gebrek aan goede wegen stond die industrie in den weg. De tabakscultuur, die zeer goede uitzichten bood, werd vernietigd door een verbod van het Turksche Gouvernement, dat, tot delging van de openbare schuld, het monopolie van den tabaksverkoop had verpand.

Rosh-Pinah telt ruim 800 inwoners. De huizen zijn gebouwd van steen en ieder huis is omringd door een bloem- en groentetuin en een boomgaard. Een nette Synagoge staat in 't midden der nederzetting.

De straten hebben dubbele rijen boomen, de velden zijn van elkaar

¹⁾ Sesam is een peuldragende plant; uit de erwtes wordt en werd door heel de oudheid een gewaardeerde olie geperst.

gescheiden door mimosaheggen. Alles maakt een welvarenden indruk. Wie Rosh-Pinah in het voorjaar bezoekt, komt in een Eden van kleuren en geuren.

Toen mevrouw Ligthart—Lion Cachet Rosh-Pinah bezocht in 1919, werd zij in 't Hollandsch begroet door den tuinman der kolonie Frans van den Hoorn, een Haagschen jongen, die bij haar man op school was geweest. De Joden hielden hem in groote eere. Hij was de vraagbaak op landbouwgebied en kweekte boomen voor andere kolonies. In die kwekerijen neemt de Eucalyptus een groote plaats in. Deze boom, die veel water tot zich trekt, is een bestrijder van de malaria, waarom hij in moerassige streken veel wordt geplant. De Joden hebben hem ingevoerd, waarom de Arabieren deze boomen dan ook Jodenboomen noemen.

Mevrouw Ligthart, die er verstand van heeft en die aan een helder hoofd paart een warm hart voor Israël, zegt in haar mooie boek „Door Erets Israël”: „Ik heb dikwijls hooren beweren door menschen die er niets van weten, maar die oppervlakkig napraten wat anderen, dikwijls met kwade bedoelingen, vóórpraten, dat „het toch niets worden zou met de Joden in Palestina. Want nietwaar, het zijn allemaal handelaars, ze willen altijd negotie drijven, in 't klein zoo-wel als in 't groot. Ze kunnen niet arbeiden zooals de boeren en ze willen het ook niet. De heele zaak is daarom reeds een groote dwaasheid”.

„Ik zou”, zoo gaat zij voort, „die menschen met hun eigenwijsheid wel eens midden in zoo'n Joodsche kolonie willen zetten en ze dwingen hun oogen te gebruiken. Wat zouden ze zich verwonderen! Zijn die flink gebouwde jonge mannen met hun gespierde armen en stevige beenen, die daar op 't land werken, Joden? Zijn die kranige meisjes, die op den dorschvloer bezig zijn, en elkaar de groote bossen stroo aangeven, en ze op den wagen stapelen, Jodinnen?

„Ja, dat zijn ze, en ze voelen zich hier in hun element, ze zijn hier op hun plaats.”¹⁾

Niet alle kolonies zijn zoo gezond als Rosh Pinah. Iets noordelijker

¹⁾ R. M. Ligthart—Lion Cachet: Door Erets Israël, blz. 228.